

sebestředné představy o vlastní dokonalosti šly velmi rychle do kopru.

Když bylo Karlíkovi pět let, narodila se Markétka a za další dva roky poté Julča. Následné období se třemi dětmi, různého věku, a především zcela rozdílných povahových vlastností, ho stály možná dekádu života. Děti to byly krásné, rozkošné k zulíbání, jen krapet ujeté. A každé jiným způsobem.

Nejstarší Karlík se ze zdánlivě mírně opožděného chlapce přeměnil v učebnicového nerda. Číst se naučil jako poslední ze třídy, jakmile si však tuto dovednost osvojil, žádná encyklopedie před ním nezůstala dostatečně ukrytá. Bylo zábavné ho sledovat, jak zabořen do knížky, hltá popisky i fotografie, dělá si poznámky, překresluje obrázky a nahrává si do mobilu „užitečné“ zajímavosti o vesmíru, přírodě, historii nebo o autech. Trochu zpozorněli, když se k tomu přidaly encyklopedie o sýrech nebo sekačkách. Dodejme, že se tak dělo v době, kdy se jeho spolužáci ještě nestačili prokousat ani *Honzíkovou cestou*. Vrcholem nepochopitelnosti pro Alberta bylo, když si Karlík v devíti letech přes internet objednal knihu s názvem *Encyklopedie ruské duše* od Viktora Jerofejeva. Přestože se pravděpodobně jen nechal zmást názvem, tuto knihu opravdu přečetl. Přitom sám Albert, když se pokoušel pochopit, o čem tahle knížka má být, uvízl na absolutně srozumitelném extra lákavém úvodu, že se autor pokouší o extatické hledání kvintesence ruského člověka. Tehdy Alberta začaly přepadat určité obavy o budoucí vývoj Karlíka. S jakým povděkem poté přijal informaci, že si kluk ve škole objednal *Encyklopedii sexu*. Tomuto tématu sám aspoň vzdáleně rozuměl. To bylo vhodné, protože Karlík si lebedil nejen v nasávání informací, ale také v poučování svého okolí o všem novém, co se dozvěděl. K utrpení rodičů navíc vyžadoval také pozorné naslouchání, což si s oblibou následně ihned testoval zákeřnými otázkami. Často nečekanými, například když právě po přečtení *Encyklopedie*

sexu požádal po večeri sestry, aby opustily místnost, protože potřebuje s rodiči probrat určitá dospělácká témata. Následně s ustaranou tváří sdělil Katce s Albertem, že by s nimi rád probral sexuální prohřešky prezidentů a jejich rodinných příslušníků. Devítiletý chlapec! Jak to u nerdů bývá, jeho encyklopedické znalosti se vyvíjely na úkor praktické dovednosti a sportovního nadání. V této oblasti mu příroda příliš nena dělila. Zatím se však kvůli tomuto nedostatku nijak netrápil.

U druhorozené Markétky zase šlo již od brzkých let sledovat neuvěřitelnou schopnost mást a ovládat všechny lidi ve svém okolí. Albert si musel přiznat, že v životě nepoznal nikoho, kdo by tak dokonale uměl kličkovat mezi vlastními průsery. Ty se na ni doslova lepily. A čím víc průserů, tím se současně zdokonalovala v umění stírat hranici mezi pravdou a totální fabulací. Všichni ji milovali, a nebylo divu – byla tak rozkošná a okouzující, že snad ani nešlo vnímat, že si z nich dělala skutečně legraci. Všechno jí procházelo. Naposledy, jen tak ze zvědavosti, zarazila nůžky do elektrické zásuvky, čímž vyhodila pojistky v celé škole. Z prohřešku, za který by si každý normální abnormál odnesl aspoň stížnost k rodičům nebo by zapříčinil infarkt paní ředitelky, dokázala Markétka vyjít bez poskvrny. Paní ředitelka událost dokonce uzavřela veřejnou pochvalou, že při svém nerozváženém počínu dokázala moudře uvažovat a použít nůžky s umělohmotným potahem rukojeti, a nejen tak nějaké obyčejné celokovové nůžky. Albert měl někdy pocit, že Markétka je převtělený Bart Simpson. Stejně jako Homerův klacek totiž nevyjde z průserů, ale každý ji zbožňuje.

Kdyby to byla pravda, kdo by se tak převtělil do Julči? Další princeznička k zulíbání s malinkatou vadou – chorobnou umanutostí. Čas od času došla Julča k nějaké představě, kdy ji nic na světě nepřesvědčilo o opaku, nepomohlo přesvědčování, vysvětlování, řvaní, ani mírné škrcení. Pokud pak